

Hier snackt Käpt'n Cordts:

Portemonnaie weg – Oppassen, oppassen, oppassen!

Goden Dag, leve Frünnen,

Lüüd, de bedeln doot, de hett dat al jümmer geven. Uns Mudder hett so 'n armen Bedelmann jümmer wat geven, un wenn dat noch so wenig wörr. Se sä jümmer to uns Kinner: „Dat is Christenplicht. Dat mööt ji loter ok moken“.

An 'n kohlen Winterdag keem mol 'n olen Bedelmann bi uns op 'n Hoff un sä to uns Mudder: „Gute Frau, es hat aufgehört zu schneien. Ich werde mit dem vor ihrer Haustür stehenden Besen alles schön wegfegen, vorausgesetzt Sie gestatten das“. Dat hett he fein Henk regen. Uns Mudder hett em sogor to Middag inloden.

Over dat giff't ok böse Gesellen de Dag vor Dag op Wannerschaft sünd. Dat hett Grete Grönken von 'n „Langen Diek“ to marken kregen. Se hett nich abpasst. So as de Mann in Bremerhoben denn se ganz korthannig 60 000 DM ut 'n Büdel brüüdt hebbt.

Bi Grete keem eben no 'n Krieg een Bedelmann de kunn sogor zaubern. He trock 'n Snuuvdook ut de Tasch, dennso leeg he drie dicke Knööp in dat Snuuvdook, steek dat in de Tasch, trock dat rut un – nich drie, nee soss Knööp wörrn in dat Dook.

Grete wöör baff. „So“, seeg de Mann, „nun werde ich mal ihr Portemonnaie verzaubern“. Grete dach nich no un legg de Geldtasch op 'n Disch. „Liebe Frau, Sicherheit steht dor vorn an. Sie müssen aber das Geld heraus nehmen. Sonst können Sie erleben, dass mehr als das Doppelte wieder sichtbar wird“, sä de Mann un lach luut.

Ohn' Wort to seggen kreeg Grete 14 Mark un foftig Penn ut de Tasch un legg dat Geld op 'n Disch. Denn wickel de Keerl dat de Tasch sinnig in sien Taschendook un sä: „Hokus, eenmol Spokus un – Fidibus“ un steek dat Snuuvdook in de Tasch. Un as he dat Dook waller rut holen dä - wörr dor nix nich in. Waller steek he Hannen in de Tasch, sä den Sprook noch mol un - trock dat Portemonnaie ut de Tasch. Grete wöör baff. Se steek dat Geld waller forts in de Geldtasch. un dennso sä de Mann: „Ach, gute Frau, bitte seien so gut un schmieren sie mir ein Brot für den Abend auf“. Dat dä Grete in de Köck, keem un lang em dat to.

Denn sä he: „Leben sie wohl, liebe, gute Frau“, un gung. Grete wull gegen Ovend no 'n Koppmann. Minsch, jo, dat Portemonnaie!! Weg. Dat harr de Keerl mit nohmen.

Tschä, leve Lüüd, dor kann man doch nich nog snacken as jümmer waller: Oppassen, oppassen, oppassen!

Ik grööt jo düchtig un bliev jümmer joe ole Fründ

Käpt'n Cordts